

Aghiotantul

George Coșbuc

Fugarule-al meu, tu te zbuciumi bătut
Și te miri că mă clatin în scară!
Tu crezi că mi-e teamă de timpul pierdut?
Vai nu, ci de mine că-s fiară!

Atunci la plecare plânsesem tustrei
Și mama, sărmana, bătrână
Ținându-ne alături în mâinile ei
De-o parte și de-alta de mână,

Sta-n poartă la drum și vorbea-ncetinel,
Și mie, zicându-mi pe nume:
Ești frate mai mare și-ai grijă de el,
Voi singuri ai mamei pe lume!

Acum el e mort și departe de-ai săi
Și parca-mi tot sună cum geme.
Dar eu alergam la redută, prin văi,
S-ajung cu porunca la vreme.

Mușcase cu gura pământul de chin,
Și strânse pământul în mână;
Întreaga sa față și părul său plin
De sânge-nchegat cu țărână.

Luându-l în brațe mi-l dusei apoi
La umbră sub poala pădurii,
Spălându-i pe gene lipitul noroi
Și spumele crunte-ale gurii

Și încet ridicându-l de spate puțin
Îi pusei la gura-ncleștată
Să prindă din ploscă vrun picur de vin,
Dar moale căzut-a deodată.

Și iarbă smulgând i-am făcut căpătâi,
Și tristă fu vorba ce-mi spuse,
Și nu știam bietul ce-aș face dintâi,
Dar calul aminte mi-aduse

Că nu era vreme, și acolo-l lăsai,
Să-l văd la reîntoarcere iară
Vai, frate, murind, tu de tine oftai,

Ori poate de mine, că-s fiară?

La întoarcere-mi spuse străjerul un drum
Mai scurt, și fu scurtă și-a gurii
Poruncă de spaimă, și iată-mă acum
Departe de poala pădurii,

Departe de unul ce-așteaptă mahnit
Și-n drumul meu ochii și-i zbate,
Departe de unul ce poate-a murit
Mințit de nevrednicu-i frate!

Fugarule-al meu, tu te zbuciumi bătut
Și când te-am bătut eu pe tine?
Dar iată-l, blestemul trădării a-nceput
Și plata cea jalnică-mi vine!

Nu-n fața ta, Doamne, că știi! și mi-e greu
Cuvântul ce-n cumpăn-apasă:
Da mama, eu mamei, de fratele meu
Ce-oi spune eu mamei acasă?